

Arrest

**nr. 144 304 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEPERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 8 december 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 januari 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 23 februari 2012 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2008 werd ingediend en onder andere aangevuld werd op 14.10.2009, 28.10.2009 en 15.12.2009 door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9§3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder het verblijf in het Rijk sedert zijn asielaanvraag in augustus 2006, de vrienden- en kennissenkring, de gevolgde opleiding wiskunde (basiseducatie), de Nederlandse taallessen, het attest van inburgering, de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie, de omnipas, het attest van werkbereidheid afgeleverd door de VDAB en de werkbeloofte, volstaan geenszins om aan de verzoeker verblijfsrecht toe te kennen. Het is normaal dat de betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

De verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 07/08/2006 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 02/06/2008 door de verwerping van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van het beroep ingediend door de betrokkene tegen de weigering van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om aan hem de vluchtelingenstatus en het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De problemen in zijn herkomstland kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9bis van de wet in België in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. De algemene bewering, waarbij verwezen wordt naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, wordt niet toegepast op de eigen situatie. Dit advies geldt enkel voor toeristische reizen en is bijgevolg niet van toepassing op de betrokkene, die de Angolese nationaliteit heeft. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden. De betrokkene wordt door voorliggende beslissing op geen enkele wijze verplicht om naar Cabinda terug te keren daar hij zich elders in Angola kan vestigen. De verwijzing naar de politieke activiteiten voor de Flec-Fac, zijn lidkaart van Flec en het attest van een vertegenwoordiger van Flec zijn beide opgesteld door een vertegenwoordiger van Flec voor België en de Europese Unie. Dit toont aan dat hij hier lid is geworden, maar het bewijst zijn problemen in zijn land van herkomst niet. Bovendien kan verwezen worden naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, waarin duidelijk wordt dat er twijfel bestaat over betrokkenes verblijf in Cabinda en zijn politieke engagement aldaar voor Flec. De verwijzing naar de recente mensenrechtenrapporten van Amnesty International kunnen evenmin weerhouden worden als een grond voor regularisatie daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Angola en de betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De duur van de procedure - namelijk om en bij 1 jaar 9 maand en 26 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Op 11/09/2008 werd hem via de post een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, bijlage 13 quinquies, betekend. Hij verkoos echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien op volstrekt illegale wijze in België. Het is ten dele tijdens dit illegaal verblijf dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Het is de betrokkene niet langer toegestaan- sedert de afsluiting van zijn asielpcedure op 02/06/2008- om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Dientengevolge kan geen rekening worden gehouden met de geponeerde werkwillegheid en met de werkbepofte. De betrokkene toont daarentegen niet aan dat hij in het land van herkomst geen inkomsten kan halen uit arbeid om zo te voorzien in zijn eigen levensonderhoud."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het rechtzekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat zoals gedaagde zelf te kennen geeft werd deze instructie door de Raad van State vernietigd.

Dat de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

Dat derhalve aangenomen wordt dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar zijn land van herkomst te gaan om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat in casu verzoeker stelt bij gebreke aan enige andere aanduiding de aangevoerde elementen te herhalen.

Dat de Raad van State uitdrukkelijk stelde in het vernietigingsarrest dat het volgende stelt:

Overwegende dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat op dit principe drie uitzonderingen bestaan: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter); dat in casu enkel de tweede uitzondering aan de orde is en meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de "buitengewone omstandigheden" in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat "buitengewone omstandigheden", in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door

de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte: "Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Pari. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Pari. St. Senaat, 2005-2006, 3-1 786/3, 5- 6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook na de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel in die mate gegrond is;

Dat derhalve uit dit uittreksel uit het arrest blijkt dat de buitengewone omstandigheden enkel kunnen worden aanvaard voor zover het gaat om buitengewone omstandigheden waarvan de Raad van State stelt dat het buitengewone omstandigheden kunnen zijn.

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die in aanmerking komen als buitengewone omstandigheden zoals omschreven in de rechtspraak van de Raad van State en dat deze worden aangeduid in de aanvraag als volgt:

Art. 3 E.V.R.M. stelt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Gevaar in land van herkomst

Zoals hierboven reeds uiteengezet loopt verzoeker nog gevaar in zijn land van herkomst.

Verzoeker werd immers gearresteerd en opgesloten omwille van zijn politieke activiteiten voor Flec-Fac welke strijdt voor de onafhankelijkheid van Cabinda.

Verzoeker verwijst terzake naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, hierna kort hernomen;

De veiligheidssituatie in de enclave van Cabinda (grenszone tussen de Republiek Congo en de DRC) blijft zeer moeilijk. Gewapend treffen tussen separatistische elementen en het Angolese leger blijven voortduren. De gebieden waar diamanten gevonden worden (hoofdzakelijk de regio Lunda) leveren eveneens een verhoogd veiligheidsrisico op.

In de enclave van Cabinda blijft een separatistische beweging actief en blijven de risico's voor agressie en kidnapping ten aanzien van buitenlandse bezoekers hoog.

(<http://www.diplomatie.be/nl/travel/countrydetail.asp?COUNTRYNAMENL=ANGOLA>, laatst geraadpleegd op 25 september 2008)

Het is voor verzoeker onmogelijk, ook tijdelijk; om naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker werd immers aangehouden in Angola omwille van zijn dissidente, politieke activiteiten voor Flec - Fac.

Verzoeker is ernstig getraumatiseerd door wat hij heeft meegemaakt. Indien hij naar zijn land van herkomst terugkeert, zal hij opnieuw gearresteerd worden.

Dat er een verplichting bestaat om een vreemdeling niet te verwijderen naar een land wanneer er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat hij daar het reële risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Verzoeker verwijst daarenboven naar arresten van de Raad van State hier kort weergegeven :

R.v.St. nr 99.769, 12 oktober 2001 en nr 1 00.001, 22 oktober 2001.

"De verwijdering van een vreemdeling door een Verdragsluitende Staat kan in voorkomend geval problemen stellen in het kader van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, in het geval van een uitzetting naar het land van oorsprong, daar een werkelijk risico loopt om te mogen onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling. De in dat verband door het genoemde art. 3 verzekerde bescherming is ruimer dan die voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling. Het toepassingsgebied van art. 9,lid 3 Vreemdelingenwet is verschillend van dat van de bepalingen van het Internationaal Verdrag van Genève. Hieruit volgt dat een omstandigheid, ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en vanuit deze invalshoek verworpen, eventueel de indiening in België kan rechtvaardigen van een aanvraag tot verblijf gegrond op een risico van een eventuele schending van art. 3 E.V.R.M."

Verzoeker verwijst naar recente mensenrechtenrapporten van Amnesty International waarin de precaire, huidige mensenrechtentoestand in Cabinda aan de kaak wordt gesteld;

"Cabinda

In January the Provincial Governor reportedly admitted that there had been human rights violations in the province and that cases had been investigated and many individuals had been tried.

The first authorized demonstration was held in January to commemorate the anniversary of the Simulambuco Treaty which incorporated Cabinda into Angola. However, further demonstrations were banned; police used force to suppress them and demonstrators were arrested.

There were unconfirmed reports of sporadic fighting in May and June between Angolan forces and the Front for the Liberation of the Cabindan Enclave (FLEC). Civil society groups accused both sides of embarking on a campaign of misinformation and called on them to enter negotiations.

The appointment in February of a Catholic bishop from outside Cabinda to the province led to violent protests. In June the police reportedly used force and tear gas to disperse a demonstration protesting at the appointment.

In November Rapid Intervention Police used firearms to disperse a reportedly peaceful demonstration in Landana and beat demonstrators. Some 25 demonstrators were arrested and briefly detained (www.amnesty.be, jaarrapport Angola 2006)

Verzoeker legt zijn lidkaart van Flec Fac voor. Bovendien legt hij een attest van Flec fac in België voor waaruit blijkt dat hij ook in België nog actief is bij de afscheidingsbeweging. (stukken 3 en 4)

Bovendien voegt hij foto's toe waaruit zijn politieke activiteiten blijken, met name een foto met Tiago Nzita, president van Cabinda en een foto met José Veras.

Verzoeker toont aan dat in geval van een verwijdering, hij aldus een ernstig en reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan deze mensenrechtenschendingen, inclusief het risico aangehouden te worden en dus onderworpen te worden aan een behandeling die artikel 3 EVRM verbiedt.

Verzoeker roept de problemen in zijn land van herkomst in zowel als buitengewone omstandigheid als ten gronde.

Dat verzoeker vaststelt dat de dit enige buitengewone omstandigheid is welke werd aangevoerd. Dat deze buitengewone omstandigheid door gedaagde wordt aanvaard daar de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Dat zich derhalve de vraag stelt waarom aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en bijkomend en meer belangrijk waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag. Bezwaarlijk kan een mogelijke schending van art. 3 EVRM aanvaard worden als buitengewone omstandigheid doch niet als grond van de aanvraag. Art. 3 EVRM is immers absoluut. De motivering is dan ook ten eerste niet afdoende op dit punt.

Dat derhalve gedaagde gehouden is uit te leggen waarom de buitengewone omstandigheden geen aanleiding geven tot een beslissing tot gegrondheid van de aanvraag.

Het niet doen leidt immers tot een niet afdoende motivering, namelijk een motivering die bij de beoordeling van de gegrondheid geen rekening houdt met de beoordeling van de ontvankelijkheid.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens niet afdoende is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

1. Wat betreft de motivering van de grond van de zaak

Vernietigde instructie :

Verzoeker wenst eerst en vooral te stellen dat ondanks het feit dat de instructie vernietigd is en ondanks het feit dat de instructie niet kan dienen tot afwijzing van een aanvraag, gedaagde wel gehouden is de instructie toe te passen indien zij van toepassing is.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd inzake de vernietiging:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd oor de Raad van State (Rvs arrest 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Dat het belangrijk is te analyseren wat de inhoud van deze arresten is. Verzoeker betoogt dat de instructie inderdaad vernietigd werd door de Raad van State en dit omdat de instructie in essentie de wettelijke voorwaarde "buitengewone omstandigheden" heeft uitgehold. Dat de Raad van State niets heeft gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie meer bepaald de criteria welke erin worden vermeld. Dat de Raad van State op dit punt ook geen kritiek kon uitten daar de gegrondheid van de aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid viel en valt van de Minister.

Dat het arrest van 05.10.2011 helemaal niet stelt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd maar het arrest stelt het volgende:

"Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatie-mogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. [...]"

Dat dit concreet betekent dat gedaagde een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen. Dat gedaagde echter veel verder gaat en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is quod certe non.

Dat gedaagde in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie heeft toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen. Dat het Kruispunt van Migratie het volgende op haar website heeft gezet:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.*
- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.*

Dat derhalve gedaagde zelf te kennen geeft de instructie nog te zullen toepassen. Dat hieraan niets illegaal is (en de Raad van State heeft zo ook geoordeeld) voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Dit betekent zeer concreet dat gedaagde een dubbele beoordeling dient te maken namelijk enerzijds of verzoeker voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing.

Dat gedaagde zeer zeker niet kan stellen dat zij deze instructie niet maar kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is juridisch onjuist.

Het hoeft dan ook geen betoog dat zulks een motivering duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Het is immers gedaagde zelf die aan verzoeker beloftes, toezeggingen en dergelijke heeft gedaan die zij zelfs na de vernietiging van de instructie heeft blijven toepassen. Voor zover men zou kunnen stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen herinnert verzoeker gedaagde aan dat zij niets verkeerd doet voor zover zij binnen haar eigen discretionaire bevoegdheid blijft. Dat bijkomend en niet in het minst zij verzoeker twee jaar heeft laten wachten op een eindbeslissing, verzoeker van wie zij zelf stelt dat het buitengewoon moeilijk is dat hij de aanvraag in het land van herkomst indient, die in het kader van een instructie werd voorgespiegeld. Dat zij derhalve toezeggingen heeft gedaan waarop zij thans terugkomt. Inderdaad gedaagde heeft een grote discretionaire bevoegdheid maar die gaat niet zover dat er willekeur kan heersen.

Dat de auditeur bij de Raad van State in haar advies in het arrest 217.532 van 24 januari 2012 het volgende stelde:

"Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerde inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van de zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten grond van de regularisatieaanvraag , kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten. "[...]"

Door thans volledig af te wijken van haar eerder opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen etc maakt gedaagde nu net plaats voor willekeur en schendt zij het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel. Nogmaals en verzoeker kan dit niet genoeg benadrukken, gedaagde kan de criteria in de instructie hanteren voor zover zij ze niet uitsluitend hanteert."

2.2.1. De formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Zo wordt gemotiveerd dat de integratie van verzoeker niet volstaat als grond voor een verblijfsmachtiging, omdat

het normaal is dat verzoeker in afwachting van de behandeling van zijn asielaanvraag zijn tijd in België zo nuttig mogelijk trachtte door te brengen. Hierbij wordt ook geduid dat verzoeker wist dat zijn verblijf tijdens de asielprocedure slechts tijdelijk werd toegestaan en dat de asielprocedure niet onredelijk lang heeft geduurd. Er wordt eveneens aangegeven dat verzoeker op 11 september 2009 reeds bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, dat hij evenwel verkoos hieraan geen gevolg te geven en dat uit een langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Specifiek wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) betreft, wordt verder gesteld dat het bijgevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken niet wordt toegepast op verzoekers eigen situatie en dat dit advies hoe dan ook enkel geldt voor toeristische reizen en aldus niet van toepassing is op verzoeker, die de Angolese nationaliteit heeft. Ook omtrent de recente mensenrechtenrapporten van Amnesty International wordt gesteld dat deze slechts over de algemene toestand in Angola berichten en geen persoonlijk gevaar voor verzoekers leven aantonen. Verder wordt aangegeven dat een loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat als grond voor een verblijfsmachtiging. Er wordt benadrukt dat verzoeker middels de thans bestreden beslissing niet wordt verplicht terug te keren naar Cabinda, waar de situatie volgens hem bijzonder moeilijk is, en zich elders in Angola kan vestigen. Wat de verwijzing naar de politieke activiteiten voor de Flec-Fac – en de daartoe overgemaakte bewijsstukken – betreft wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker enkel aantoont dat hij hier lid is geworden van de Flec doch zonder dat hij aldus de door hem beweerdelijk ondervonden problemen in het land van herkomst aantoont. Hierbij wordt vervolgens verwezen naar de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoekers asielaanvraag, waarin twijfel werd geuit omtrent verzoekers verblijf in Cabinda en zijn politiek engagement aldaar voor de Flec. Inzake de aangevoerde werkwillegheid en de werkbeflotte motiveert verweerder dat dit element geen grond vormt voor een verblijfsmachtiging, nu het verzoeker sinds het afsluiten van zijn asielprocedure niet langer was toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren en daarnaast niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst geen inkomsten kan halen uit arbeid om te voorzien in zijn levensonderhoud. Voorts wordt toegelicht dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar de criteria die waren opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), omdat deze werd vernietigd door de Raad van State.

Verzoeker betoogt dat de motivering niet afdoende is waar verweerder in de bestreden beslissing niet uitlegt welke buitengewone omstandigheid werd weerhouden en waarom de weerhouden buitengewone omstandigheid geen aanleiding geeft tot een gegrondverklaring van de aanvraag. De Raad merkt allereerst op dat, zoals ook duidelijk blijkt uit het door verzoeker gevoegde stuk van 16 januari 2012, verweerder op voormelde datum enkel beoogde over te gaan tot de intrekking van de ongegrondheidsbeslissing zoals deze op 14 september 2010 reeds werd genomen inzake verzoekers verblijfsaanvraag, en bijgevolg niet als dusdanig tot de intrekking van de op dezelfde datum genomen ontvankelijkheidsbeslissing. In deze zin bevestigde verweerder middels de thans bestreden beslissing enkel dat de aanvraag op ontvankelijke wijze was ingediend. Verweerder kon bezwaarlijk nog terugkomen op een reeds genomen ontvankelijkheidsbeslissing. In zoverre verzoeker thans bijgevolg nog kritiek zou uiten op de ontvankelijkheidsbeslissing komt deze laattijdig voor. Daarnaast merkt de Raad ook op dat niet blijkt welk concreet en zeker belang verzoeker er bij heeft te stellen dat de ontvankelijkheidsbeslissing op zich diende te worden gemotiveerd. Dit betreft immers een voor hem gunstige beslissing. In de mate dat verzoeker aangeeft dat een dergelijke motivering zich opdrong omdat dit relevant zou kunnen zijn in het kader van de gegrondheidsfase, merkt de Raad op dat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij gaat dat de wetgever heeft voorzien in een duidelijk onderscheid – dat is bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State – tussen enerzijds de ontvankelijkheidsfase en anderzijds de gegrondheidsfase. De vraag naar het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden dient zo duidelijk te worden onderscheiden van de vraag of er gronden voorhanden zijn om te verblijfsmachtiging toe te kennen. Wat de ongegrondverklaring van de aanvraag betreft kan de Raad ook enkel vaststellen dat verweerder inzake de verschillende ingeroepen gronden voor een verblijf in een duidelijke motivering heeft voorzien. In deze zin kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat het bestuur nader diende te motiveren waarom de weerhouden buitengewone omstandigheid ook niet tevens rechtvaardigt dat de verblijfsmachtiging wordt toegekend. In het kader van de motivering van de ongegrondheidsbeslissing kon verweerder volstaan met te motiveren omtrent de verschillende door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen verblijfsgronden. Deze motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven weergegeven, is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in kennis van de redenen waarom de door hem aangevoerde gronden voor een verblijfsmachtiging niet werden aanvaard en dit op een wijze dat hij in staat is om na te gaan of het

nuttig is tegen deze motieven in beroep te gaan. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit wetsartikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In de bestreden beslissing wordt, waar verzoeker zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op de voormelde vernietigde regeringsinstructie gesteld dat deze werd vernietigd door de Raad van State en de hierin vervatte criteria bijgevolg niet meer van toepassing zijn. Verzoeker betoogt dat dit gestelde dat de instructie niet meer van toepassing is verder gaat dan de voormelde rechtspraak van de Raad van State en dat verweerder is gehouden de instructie toe te passen wanneer deze van toepassing is. Verzoeker wijst er zo op dat de instructie enkel werd vernietigd omdat deze de wettelijke voorwaarde van de *“buitengewone omstandigheden”* zou uithollen en dat het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011 evenmin stelt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd, doch enkel dat verweerder de verblijfsaanvraag niet mag afwijzen door uitsluitend te verwijzen naar het niet voldaan zijn van de voorwaarden van de instructie omdat deze dan als dwingende regel worden toegepast.

Verder wijst verzoeker op verklaringen van het kabinet De Block aan het Kruispunt Migratie-Integratie dat de criteria van de instructie onverminderd zullen worden toegepast.

De Raad verwijst in dit verband allereerst naar de voorgaande bespreking. De Raad benadrukt dat – zoals op correcte wijze in de bestreden beslissing wordt gesteld – de genoemde instructie nietig werd verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoeker om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria vervat in de vermelde instructie als dusdanig niet meer van toepassing zijn. Een juridisch onjuiste analyse blijkt aldus niet. Verweerder stelde aldus ook geenszins dat situaties zoals omschreven in de vernietigde instructie geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging, doch vrijwaarde aldus net zijn discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker geeft aan dat uit een analyse van de rechtspraak van de Raad van State duidelijk blijkt dat de criteria van de instructie enkel niet mogen worden gehanteerd als dwingende regel en dat een verblijfsaanvraag niet kan worden afgewezen door louter naar de instructie te verwijzen, doch de nietigverklaring hiervan heeft tot gevolg dat deze instructie niet langer in het rechtsverkeer is en niet langer als een geldige rechtsbron – noch in positieve, noch in negatieve zin – kan worden gehanteerd. Een betoog dat erop neerkomt dat verweerder alsnog had moeten nagaan of was voldaan aan de criteria van de vernietigde instructie is niet dienstig en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Door te stellen dat verweerder in de praktijk alsnog toepassing zou maken van de criteria van de instructie, daargelaten of dit gestelde kan worden aangenomen, toont verzoeker ook nog niet aan dat de betwiste motivering in de thans bestreden beslissing incorrect is of verweerder enige appreciatiefout maakte. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder – na te hebben geoordeeld dat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 – op basis van zijn discretionaire bevoegdheid een onderzoek heeft gevoerd naar de verschillende door verzoeker aangehaalde elementen die naar zijn mening een machtiging tot verblijf in België verantwoorden en voor elk van deze elementen motiveerde waarom deze de toekenning van een verblijfsmachtiging niet rechtvaardigen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder ten onrechte met bepaalde door hem ter ondersteuning van de grond van zijn aanvraag ingeroepen elementen geen rekening heeft gehouden, dat bepaalde elementen niet op hun waarde werden beoordeeld, of dat verweerder op kennelijke onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Enige kennelijk onredelijke toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of willekeur blijkt niet.

Verzoeker ontwikkelt verder een betoog waarbij hij uitgaat van de veronderstelling dat zijn verblijfsaanvraag ontvankelijk werd verklaard omwille van een door hem ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst, en dit nu dit de enige echte buitengewone omstandigheid was die hij inriep. Hij wijst op het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM en stelt niet te kunnen begrijpen waarom ditzelfde element dan niet wordt weerhouden als grond voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. De Raad stelt vast dat evenwel niet kan worden vastgesteld dat verweerder verzoekers verblijfsaanvraag ontvankelijk verklaarde omwille van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, zodat niet blijkt dat dit betoog dienstig is. Verzoeker meent dergelijke handelwijze van verweerder te kunnen afleiden uit het gegeven dat hij zich in zijn verblijfsaanvraag louter beriep op een schending van artikel 3 van het EVRM als aangevoerde buitengewone omstandigheid, doch de Raad benadrukt dat noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verblijfsaanvraag op deze grond ontvankelijk werd verklaard. Integendeel zelfs, nu de bestreden beslissing een duidelijke motivering bevat dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op deze verdragsbepaling. Daarnaast blijkt ook dat verzoeker zowel de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM als het aantonen van een werkwillegheid heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheden. In zoverre verzoeker met een verwijzing naar een arrest van de Raad van State inzake buitengewone omstandigheden probeert aan te tonen dat elementen die bijvoorbeeld betrekking hebben op het zoeken naar werk in beginsel niet kunnen verantwoorden waarom een verblijfsmachtiging in België wordt aangevraagd – en derhalve tracht aan te tonen dat enkel de door hem ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM van aard is dat het een buitengewone omstandigheid kan uitmaken – merkt de Raad op dat hieruit evenmin met zekerheid blijkt dat verzoekers verblijfsaanvraag ontvankelijk werd verklaard omwille van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Zo is het bijvoorbeeld mogelijk dat verweerder van oordeel was dat de aangehaalde werkwillegheid in casu wel een buitengewone omstandigheid kon uitmaken. Hierbij moet daarenboven worden aangegeven dat verweerder vermag uit de hem ter kennis gebrachte feiten een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, te weten een omstandigheid waaruit blijkt dat het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om

een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland, te deduceren. De Raad besluit dat op geen enkele wijze blijkt dat verweerder het betoog betreffende artikel 3 van het EVRM weerhield om de verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren, integendeel wijst het duidelijk verwoorde standpunt in de bestreden beslissing dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op deze verdragsbepaling erop dat dit geenszins het geval is.

Daarnaast kan de Raad in deze enkel herhalen dat verweerder heeft voorzien in een zeer uitgebreide motivering waarom de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM in casu geen reden vormt om verzoeker te machtigen tot verblijf van meer dan drie maanden in België. Verzoeker, die louter de door hem in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde elementen inzake de schending van deze verdragsbepaling herhaalt, toont op geen enkele wijze aan dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde waar hij oordeelde dat verzoeker enige schending van artikel 3 van het EVRM geenszins aantoonde. De Raad benadrukt dat het loutere feit dat de verblijfsaanvraag ontvankelijk werd verklaard, nog niet impliceert dat verweerder heeft erkend dat verzoeker hoegenaamd niet kan terugkeren naar zijn herkomstland en dat de aanvraag derhalve tevens gegrond diende te worden verklaard. Dergelijk standpunt zou immers een volledige uitholling betreffen van het in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vervatte onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden en de argumenten ten gronde. Gelet op dit duidelijk te maken onderscheid tussen de elementen betreffende enerzijds de ontvankelijkheid en anderzijds de gegrondheid van de aanvraag kan verzoeker ook nog niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder bij de beoordeling van de elementen ter staving van de gegrondheid van de aanvraag specifiek of afzonderlijk rekening zou dienen te houden met de aanvaarde elementen ter staving van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Door de aanvraag ontvankelijk te verklaren heeft verweerder enkel aangegeven dat verzoeker op ontvankelijke wijze zijn verblijfsaanvraag kan indienen in België, doch verzoeker kan hieruit geenszins een recht putten om eveneens tot een verblijf te worden gemachtigd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het feit dat verweerder de wet toepaste, rekening hield met een arrest van de Raad van State en aangaf een vernietigde instructie niet te kunnen toepassen laat ook niet toe te concluderen dat hij het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.2.5. Verzoeker voert een schending aan van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel en geeft hierbij aan dat verweerder niet zonder meer kan afwijken van een eerder door hem opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen.

De Raad benadrukt evenwel dat niet kan worden aanvaard dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het gegeven dat verweerder in het verleden toepassing

zou hebben gemaakt van een instructie waarvan achteraf is gebleken dat deze onwettig was houdt niet in dat verweerder nadat deze onwettigheid werd vastgesteld verder toepassing zou dienen te maken van deze instructie.

De Raad dient tevens te benadrukken dat verweerder de wet en de rechtspraak dient te laten primeren op verklaringen die in het verleden door staatssecretarissen zijn afgelegd en dat een beginsel van behoorlijk bestuur hieraan geen afbreuk kan doen.

Er moet daarenboven worden opgemerkt dat zelfs niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder in casu, door de elementen die verzoeker aanbracht niet te weerhouden als een reden om een verblijfs-machtiging toe te staan, effectief is afgeweken van een gedragslijn die hij in het verleden volgde bij de ten gronde beoordeling van aanvragen om machtiging tot verblijf of dat hij bepaalde toezeggingen die hij aan verzoeker zou hebben gedaan niet heeft gehonoreerd.

Ook door erop te wijzen dat hij twee jaar diende te wachten op een eindbeslissing en er wel degelijk buitengewone omstandigheden werden weerhouden, toont verzoeker nog niet aan dat hij thans dienstig kan beroepen op een schending van het vertrouwens- of het rechtzekerheidsbeginsel.

Een schending van het vertrouwens- of het rechtzekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS